

NALGAĆ (2) *vb pf*

inf nałgać (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Powiedzieć wiele nieprawdy (z subiektywnym odczuciem nadmiaru) (2) :

nałgać komu (1): Onerare mendaciis, Nąłgąć komu Mącz 264b.

nałgać na kogo (1): Confingere crimen in aliquem, Nąłgąć nó [!] kogo. Mącz 127c.

Formacje współrdzenne cf ŁGAĆ.

DD